

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ, Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Guayaquil y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

LAS FESTAS DE PARIS.

LUXOSOS los pobles que poden celebrar festes com las que aném á descriure ab quatre pinzelladas! Festes son aquestas que provenen de la commemoració suprema de la cayguda del despotisme, que suposan molta confiança ab lo present, y sobre tot molta fé en lo porvenir.

Ván presentarse revestidas de grandesa porque coincidiren ab l'arribada dels desterrats y ab la sortida dels jesuitas. Un amic que torna y un enemich que se'n vá.

Més de un milió de forasters desembarcaren lo dia 14 en la gran capital. ¡Figúrense l'animació y l'bullici que reynarian! Imagínense l'aspecte de la ciutat plena de adornos y banderas, guirnaldas y coronas.

Comparsas per tot arreu, que recorren carrers y plassas tocant himnes patriótics: senyoras que s' passejan ostentant en los vestits los colors nacionals: aclamacions constants á n' en Gambetta, á n' en Grevy, á Victor Hugo... Abrassadas, alegría y entusiasme.

En la planura de Llongchamps s' hi reuneix una multitud inmensa á l' hora de la distribució de las banderas al exercit. Sobre un brillant estrado hi apareix lo jefe del Estat, rodejat dels ministres, cos diplomátich y alts dignataris. Sona una salva de 21 canonadas.

Los abanderados esperan darrera de la tribuna; los coronels davant del estrado. Toca la una de la tarde, y l' president pronuncia un discurs.

En ell parla del exercit nacional, que Fransa forma de sí mateixa, de lo més florit de la seva joventut, per adiestrarla en la noble defensa del país y en las virils virtuts de la disciplina.

Felicita á aquest exercit pèl seu comportament, pèl seu valor, y per la seva aplicació, y acaba dient:

«Inspirat en aquestos sentiments, lo govern de la República vá á entregarvos aquestas banderas. Rebeulas com una prenda de la seva més profunda simpatía per l' exercit; rebeulas com á testimoni del vostre valor, de la vostra fidelitat al deber, de la vostra adhesió á la Fransa que 'us confia ab tant nobles ensenyas, la defensa del seu honor, del seu territori y de las sevas lleys! (Aplausos y aclamacions á la República.)»

Després vingué la distribució de las banderas, rebenilas los coronels y entregantlas als abanderados, y per últim entre 'ls ecos barrejats de cent

bandas de música que tocan á la vegada, comensa 'l desfile.

La multitud aclama ab frenétich entusiasme lo pás de cada regiment ó de cada cos.

No hi ha res més commovedor que l' unió estreta de un poble y de un exercit.

Fins á la nit continuaren per tot arrén las comparsas, las músicas, los crits d' entusiasme, los viscas á la República, l' animació, l' bullici, l' frenesi.

Al fosquejar comensaren las luminarias. Los edificis públichs y 'ls particulars, los carers més centríchs y aristocrátichs y 'ls més apartats y humils, tots se cubriren de milers de fanalets, globos, aparatos de gas, llum eléctrica, vasos de color, y tot lo que puga imaginarse.

Una atmósfera resplandent s' elevaba sobre París com si l' inmensa ciutat fos presa de un general incendi.

Per las amplas vías apenas podia donarse un pás.

En las plassas s' hi agrupava una multitud incalculable.

Los uns esperavan l' hora del concert; los altres lo disparo dels fochs artificials, que en déu ó dotze plassas á l' hora havian de tirarse.

L' olor de la pólvora, l' estrépit dels cohets, diluvis de foch, tronadas estrepitosas, y per últim l' apoteosis final representant generalment la Bastilla, cayent anquilada al embat del poble, tot aixó fa que l' entusiasme siga inmens, frenétich y delirant.

En altres punts se celebran alegres dansas.

En alguns altres, concerts monstruos. Davant del Observatori una nutridíssima orquesta romp ab la *Marsellesa*, arreglada á orquesta y véus per Berlioz, aquest gran músich qu' en las escubertas de la partitura, per compte de posarhi baixos, barítonos, tenors, etc., etc., vá escriurehi: «Que la canti tot hom que tinga véu, cor y sanch á las venas.»

Soná la *Marsellesa* y milers de véus s' hi uniren, quedant realisat lo desitj del gran mestre, y produhintse un efecte que la ploma no pot descriure.

En una paraula, no acabariam may si haguessim de dar de tantas maravillas una petita ressenya.

Hi ha moviments espontáneos que no poden pintarse. Una ciutat entusiasmada, quan aquesta ciutat té més de un milió y mitj de habitants y conta aquell dia ab un altre milió de forasters, verdaderament ha de produhir un efecte que ni s' concebeix major grandiositat.

¡Qui havia de dirho, déu anys endarrera, llavors de la *Commune*, quan París cremava pèl quatre costats! La sensatés y la perseverancia tot ho lo gran. Poch á poch se vá lluny.

Un detall: Moltas iglesias varen apareixe iluminadas.

Un capellá vá sortir al carrer ostentant la cinta tricolor y vá ser objecte de una ovació entusiasta.

Las campanas de la iglesia de Sant Germain de Auxereois, están arregladas segons las notas de l' escala, y fins ellas varen tocar la *Marsellesa*.

Detall final. Lo nostre embaixador ab excusa de la festa vá enviar un telégrama á n' en Cánovas, asseguranthli que hi hauria atropellos y desgracias.

Efectivament: lo dia vá transcorre sense 'l més petit incident desagradable.

¡Pobres reaccionaris! No tenen forsa per alsar una barricada, ni sisquera per disparar un petardo y destorbar una festa.

P. K.

FAULAS POLITICAS.

I.

LO LLART Y 'L FOCH.

Per causas que tu no acaba de compendre pron bé: per qüestions brutas varen tenir un jorn serias disputas lo llart y 'l foch, qu' en lo fogó cremava.

Y tant van enfadarse, y tant van propassarse, que 'l llart ab ira sens igual á aquella, vá sortirse rugint de la payella y al damunt de las brasas vá llansarse.

«Are t' apagarè» ab furia rugia lo llart fontne sa sustancia tota, y ¡cosa estranya! 'l foch més s' encenia fins que de llart no'n vá quedá una gota.

¡Quants pobles impulsats per la ceguera aquesta faulta ignoran y al combàter alló que 'ls desespera obrant sempre del llart á la manera després de darli vida, tristos morant!

II.

LA BUGADA.

—Senyora Francisqueta: la roba del cabell no surt pron neta.
—No sè que dirli, dona: hi he tirat sempre l' aygua ben calenta, y á més no l' hi deixada ni una estona y jurari jo puch que hi estat atenta.
—Es que la roba surt com si pintada ghi ha ficat de color alguna pesca?
—Ah, sí, ja hi caich, mestressa: una brusa de vions.... Mala negadat!

Entre partits polítichs sovint passa que reynant l' unió y la pau més santa s' hi fica algun traïdor: vil se propassa y la pau y l' unió ab sos fets quebranta.

Si aixó s' vol evità alguna vegada tingas present lo fet de la bugada.

PLUSQUAMPERFECTE.

altre dia varem dir alguna cosa de las próximas eleccions de diputats provincials.

Avuy afeixirém que, segons lo nostre modo de veure, los demócratas, sigan possibilistas, sigan historichs ó federals, sigan progressistas, tenen lo deber de anarhi. Mes que d'una qüestió de conveniència s' tracta de una qüestió de principis.

La forsa de la democracia estriba ab l' opinió, y l' opinió no s' expressa callant, sino anant á las urnas.

No s' tracta de triuñar ¡ey, per are! s' tracta de lutzar. Los partits que no lutzan, se robellan y s' corrompen.

Algú sosté 'l principi de que si hi ván los constitucionals tenim de anarhi nosaltres, y si ells s' abstenen, debém abstenirnos.

Are sí que no veyéu ni la rahò lógica, ni la conveniència de aquesta conducta. Lo partit constitucional está molt lluny d'escas ab nosaltres, y atemperantnos á la seva manera de procedir, no semblaria sino que nosaltres estém á las ordres de 'n Sagasta.

Si ells hi ván que hi vajan. ¿S' abstenen? enhorabona. Nosaltres n' hem de fer cas omís.

Reunimnos, organisémos y lutzém. Es qüestió de principis. En las corporacions populars, en la tribuna, en los Ajuntaments y en las diputacions es ahont los partidaris aprenen á administrar y á ferse simpátichs.

Per aixó nosaltres som partidaris de la lutzxa.

A l' hora d' entrar lo nostre número en máquina sabém ab sentiment que l' encarregat de llegir, ordenar y respondre á la correspondència acaba de caure malalt.

No 'ns queda temps per suplirlo; y per lo tant supliquém als que 'ns favoreixen ab las sevas cartas, que tingan la amabilitat d' esperar fins á la senmana entrant.

Escoltin: En lo desaffo projectat de 'n Ratés y en Lluís Carreras ¿quí 'ls causa més admiració? En Ratés ó 'ls seus testimonis.

Si consideran qu' en Ratés es guerxo, son més dignes de admiració 'ls padrins.

Una pistola en mans de un guerxo, es un perill pels que s' ho miran, y las balas devengadas també ván desviadas, com la vista del que apunta.

De un periódich ministerial:

«Es inútil que 'ls carlins furguin per ser poder. Una, dugas y tres vegadas la nació ha aniquilat las sevas esperansas ab tretze anys de guerra.»

Es veritat: la nació á la guerra 'ls derrota; pero 'ls conservadors una vegada derrotats los fican sempre dintre del presupuesto.

Villarejo es un poble dels voltants de Madrid, ahont s' hi ván establir nns frares en un edific, vell, ab la condició de que donarian l' ensenyansa.

De rellogats qu' eran ván voler ferse amos, demanant la cessió de la propietat del edific. Una part de la població vá amotinarse á favor dels frares, y l' ajuntament, temerós de un conflicte, vá cedir y firmar l' escriptura.

Es á dir, que ja tenim grescas y repartició de bens á favor dels frares?.. Endavant: aném prenent nota.

Comensa 'l procés de 'n Boet, y 'ls neos, mentalment, ja l' enviavan á presiri.

Pero se celebran sessions y més sessions: l' acusat se rebifa, 'ls testimonis del rey de l' as d' oros se contradihen, los advocats de la canalla carlista acaban per tocar pirandó y renunciar á la defensa, y llavors los neos cambian de táctica.

Llavors dihen que 'l tribunal está imbuhit per la massoneria: qu' es parcial á favor de 'n Boet: y que lo millor que poden fer és retirarse.

Y s' retiran, espeternegant y escupint saliva. Pero ¡pobrets! Per més saliva que treguessin no 'n tindrian prou per rentar la cara del Terso. L' hi ha quedat molt bruta; pero ¡molt, bruta!

Aquí á Barcelona tenim de capitá general al héroe del 3 de janer.

Y are 's parla de que anirá de governador á Girona un cunyat del general Pavia.

De manera que Barcelona y Girona quedarán cunyadas.

No hi ha com los conservadors per establir parentius.

Lluís XV, era un rey absolut, y vá treure als jesuitas de una revolada.

La República actual ha anat ab modos.

Vaje, sigan franchs una vegada á la vida, comparin y enrahonin.

La conseqüència dels nostres homes més importants.

Si en Cánovas escriptor publicqués avuy trossos de un llibre d' historia, en Cánovas ministre 'l faria condemnar pèl tribunal de imprenta.

Si en Romero Robledo suscribís avuy manifestos com lo de la Junta revolucionaria de Madrid, que vá publicarse ab la seva firma á l' any 1868, en Romero Robledo ministre actual hauria de enviarlo á pendrer las aguas ó al Saladero.

Y no dihem res del Elduayen y dels Silvelas perque aquesta batallada semblaria la cansó del enfadós.

A Igualada no permeten tocar en las funcions d' iglesia á l' orquesta que pren part en balls y funcions públicas.

En cambi en la mateixa població hi ha una orquesta dirigida per un capellá ab lo titol de orquesta de Sant Lluís, la qual se dedica á tocar valsos y polcas corejadas.

Si aquest capellá s' compromet á sortir al teatro á ballar, lo contracto desseguida, sense ni menos reparar si toca ó no toca á las iglesias.

Perque á mí encare que no siga de Igualada ¿qué volen ferhi? l' igualtat m' agrada!

Lo procés del As d' oros ha anat movent gresca. A l' hora en que llegiran aquestas ratllas, potser ja estiga fallat.

L' home que ha fet més mal al Terso ha sigut precisament un capellá, l' Erdavide.

Seria bonich que are 'l rey de l' as d' oros renyís ab los capellans!

Sembla qu' en Boet se reserva encare alguns documents, considerant que 'ls que porta presentats l' hi bastan per sortir absolt.

Son uns documents curiosos. N' hi ha un que proba 'ls esforços que havian fet los agents del rey de l' as d' oros per corrompe á la justicia.

Alguns altres son cartas de un home á un altre home, dihentli «Adorat meu... serafí meu... etc. etc.»

Creguin que de mica en mica anirém descubrint que ni una còrt de porchs es digne de que se la compari ab la còrt carlista.

S' insisteix molt en parlar de la abdicació del Terso. Si acás abdicarà ab lo seu fill Jaume: qu' es un bordegás de sis ó set anys.

Are si que fins lo nom de carli s' haurá perdut. Ey: esceptuant las honradas masses carlistas, que aquestas se 'n aniran ab en Cánovas.

LA CREMA DELS CONVENTS.

Tenian gallinas,

tenian bons galls:

ponian aquellas

uns óus molt granats,

llimonas al pati,

cabras pasturant,

llet en abundancia,

llet fins á vessar.

Y per la canyella

sempre un adroguer

estimava als frares

com á sí mateix,

y 'ls la dava bona

de pistó... ja 'u crech:

era per la crema,

crema dels convents.

Tenian hermanos

guapos, hen plantats,

bonas barballeras,

bon garrot de brás.

Dintre de la cunya

plens de dignitat,

los encens rebian

de las ollas grans.

¡Ansia! Y ab quin brillo

tota aquesta gent,
quant venia 'l dia
de llubirse bè,
com la remenavan
plens d' amor ardent
la espessida crema,
crema dels convents.

Diada de Sant Jaume
may s' olvidará,
la corrida aquella
que s' va celebrar;
Corrida de toros
á la plassa gran
y altre de personas
dintre la ciutat.

Quatre gats comensan,
que no será res,
fogaradas brillan,
l' esbalot ja creix.
Vaya quina festa
que á n' aquí s' va fer:
Vá sortir la crema,
crema dels convents.

Passan de llavoras
quaranta cinch anys
y aquells que fugiren
ja tornan á entrar.

De regull se 'ls miran
y de un modo estrany
los fills de aquells homes
que 'ls van empaylar.

Hi ha en cambi bea'tas
qu' están posant greix
pensant ab la crema
que tant saben fer.

Y al veure aixó exclaman
los més llaminers:
¡Quánt vindrá la crema,
crema dels convents?

P. K.

Bermeo s' ha pescat un monstreu marí, que pesa quaranta quintars. Jo 'n sé un' altre de terrestre que pesa de tal manera que té milí aixafada l' Espanya.

A Fransa acaba de votarse una economia de 152 millions en lo presupuesto.

¿No dihen que todas las modas venen de Fransa? ¡Amigo! Si que tardan á adoptar aquesta de las economias!

De un periódich neo:
«En Garibaldi es un mamarratxo.»
De la Campana.

«L Terso es un putxinelli, y encare ridicul.»

Diu un diari que la direcció general d' Establiments penals ha colocat á alguns llicenciats de presiri, en lo cárrech d' escarcellers, ajudants ó altres puestos de major categoria.

Es un magnífich sistema. No hi ha bon fadrí que no haja sigut bon aprenent: y ademés alló que dihen:

Gente cum gente.

Lo general Prendergast ha anat á Panticosa. Precisament lo mateix dia vá arribarhi en Cosio.

¡Quina manera de tussir quan un se trobi davant del altre!

Un concell á l' Ajuntament de Barcelona.
«Estém de pols fins al coll, y ab la calor que 'ns asfixia casi es impossible viure.

«Si no 'm pot calmá 'l sossiego regant com se l' hi demanda, fassi al menos que la banda 'ns toqui l' himne de Riego.»

A Sevilla no troban á ningú que vulga encarregar-se de la vara d' arcalde.

¡Infelissos!
Que vingan á Barcelona y 'ls hi deixarem á n' en Pujol Fernandez que s' enmagreix per serho.

De un periódich de Madrid:
Los jesuitas han demanat al govern la casa que vá servir de presiri á Badajoz, per instalarse en ella.

Y després dirán que 'ls jesuitas no son homes de conciencia quan ellis mateixos sollicitan anarse'n a presiri.

Las cédulas personals fins are havian sigut recibos de contribució; pero sembla que are sigan ademés un document de seguretat.

Per supuesto: si per un camí 'ls surten á robar, no tenen més qu' ensenyar la cédula, y 'ls lladres fugiran instantáneament.

Jo crech que aquestas cédulas no representan cap més seguretat que la de treure's los diners de la butxaca.

Lo conde de Toreno se n' ha anat de Madrid á pendre banys.

Y l' endemá mateix lo pá va tenir una baixa. Se comprén que baixi un article quan disminuheix lo consum.

Entérense de la polémica dels periódichs neos. En ella veuran que l' un tira á l' altre insults, injurias, recriminacions y malas paraulas.

¿Y saben qui té rahò? Tots la tenen, perque tots son de la mateixa llopada; tots son carlins.

Ja saben los nostres lectors que per lo gran número d' exemplars que necessitem del nostre semanari, la impressió la comensem lo dijous, aixís es que cuan varem rebre la noticia de l' absolució pel Jurat de Milan del general Boet posantlo desde luego en llibertat, ja teniam part dels exemplars de fora impresos.

Un periódich francés aquest dia publicava una caricatura graciosa.

Representava dos banyistas dintre del bany y disputant desesperadament.

Un dels banyers, dirigintse á n' ells, los hi diu: —Alto: no 's permet acalorar-se per lo de l' amnistia ó las congregacions, perque sino escalfarian l' aygua.

Histórich: Se tracta de 'n Sagasta que se 'n ha anat á Panticosa, y jo trobo á un sagastí y l' hi dich. —Escolta, las ayguas de Panticosa crech que combaten la tísis.

—Si. —¿Y en aquest cas se troba en Sagasta? —En aquest cas. Cinch anys d' espera fan tornar tísich á qualsevol.

Traduheixo literalment: «Diu un periódich que á Fransa s' han inscrit més de 1200 advocats per defensar als jesuitas. »Hi ha cosas que no s' expliquen. ¿Quinas faltas poden haver comés los reverents de una congregació tant volguda y respectada per tot lo mon, perque hi haja tants advocats que per ells s' interessin? »Se comprén que se 'n necessitessin tants y encare més, per defensar la companyia de Jaime el barbudo, de Diego Corriente, ó de los Hijos de Eviya; pero no per la Companyia de Jesús.»

Aquest dia un periódich neo de Madrid contava un miracle: «A un jove, en un hospital, van amputarli una cama, van enterrarli, molts van veure 'l sens ella, y un dia pregant á la Verge ab devoció la cama vá torná á sortirli.»

Jo no sé si aixó será efecte de un miracle ó de aquell unguent que venia un apotecari de l' Exposició de París.

«Senyors, deyan, aquí tenen un unguent maravil·lós: si may los hi tallan un dit, un bras ó una cama, no tenen més que untarse la part tallada ab una mica d' unguent y tornarà á brotarlos desseguida.»

Y vaig á donarlos una proba dels efectes portentosos d' aquest unguent.»

Al dir aixó agafava un gos y unas estisoras y zás l' hi tallava la qua. Lo gos grinyolava; la qua tallada s' movia com la de una sargantana, y ell l' hi untava 'l rabe ab una mica d' unguent y tornava á brotar una nova qua desseguida. Y després, agafant lo tros de qua tallada, l' untava també... y sortia un gos.

Lo Terso té pensat fer pintar quatre quadros representant quatre escenas culminants de la seva vida.

No l' hi faltaran assumptos, y si n' hi faltan jo n' hi donaré quatre:

Primer: Quan entra á Espanya, inscribint la fetxa de sa entrada en l' escorxa de una alsina su-rera.

Segon: Quan conquista xicotas de las Vascongadas. Tercer: Quan está borrhato y fá essas davant de 'n Boet. Quart: Quan diu que vol vendre's l' as d' oros del seu oncle.

Nota: Si vol que l' hi diga una dotzena més de assumptos, que m' avisi.

Aquest dia s' ha dit que el Terso volia renunciar al trono y regoneixe al seu cusí, mediant que se l' hi tornessin certs bens y se l' hi regonegues-sin los drets de infant.

Jo no sé que fá en Cánovas. ¿Encare no está arreglat aquest assumpto? A un llús aixís se 'l pesca de totas las maneras.

Es un gran trós de suro, qu' en cas de naufraji pot servir de salva-vidas.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un enamorat.—Desitjar que se l' hi mori la xicoteta per demostrar als amichs que sab guardar d' ella bona memoria.

Per un manco.—Ferse tallar lo bras que l' hi queda perque 'l seu cos tinga simetria.

Per un carnicer.—Trinxar un pilot de carn ab un gabinet de lectura.

Per un fuster.—Trassar una recta ab una esquadra naval.

Per un catedràtic.—Examinar als estudiants segons lo programa del Odeon.

Per una modista.—Guarnir un vestit de senyora ab puntas de París.

Per un pagés.—Menjarse un plat de monjas carmelitas, y una racció de cargols de rosca á la parrallada.

Per un maquinista.—Alimentar una caldera de vapor ab lo dipòsit de Ultramar.

Per un noy que comensa á escriure.—Fer pals d' estendre roba y ganxos de romana.

Per un perruquer.—Rissar los cabells ab molls de la Pescatería.

Per un guerrero.—Batre lo blat de una era.

Per un serrador.—Serrar la viga que tragina un borrhato.

Per un mestre de casas.—Tapar goteras ab teulas de capellá.

—¿Sabs que dihen de 'n Bernat? Qu' es corredor dels de Llotja. Ell mateix m' ha confessat que fá corre... algun rellojje. P. L. R.

—¿Vol dirme una cosa Pona? —¿Que desitja Sr Pera, —Saber si voste es minyona, viuda, casada ó soltera... —Res d' aixó... soch majordona. C. y T. B.

—Demá cridam á las dos, deya á un seu mosso en Sevè. —Bueno, ja 'us hi cridaré; pero avants crideumhi vos! P. y S.

M. Clemenceau diputat francés y home de molta influencia, es ademés metje y dona consulta en un dispensari.

Un dia se l' hi presentan dos individuos; un d' ells diu que pateix del pit.

—Despulléuvos, diu lo metje, y després d' auscultarlo comensa á estendre una recepta, dihent al altre:

—Ja podèu despullarvos també. L' altre obeheix, y despatxat lo primer malalt, l' hi diu Clemenceau: —Vamos á venire: també 'us fá mal lo pit. —No, respon: jo hi vingut senzillament per veure si 'm podria colocar en lo ram de correus.

Se despedia un artiller al mudar-lo de la guarnició de la seva ninyera, y aquesta deya:

—Si, ja sé lo que sou vosaltres: encare no serás déu horas lluny d' aquí que ja no 't recordarás de que jo siga al mon.

L' artiller vá respondre: —Mira si me 'n recordaré que hi comprat un llibre de memorias, no més que per apuntarhi 'l teu nom.

Una senyora preguntava á un capellá: —Digui mossen Cipriá ¿sabria dirme perque en lo Paradís no hi ha matrimonis, sent aixís que aquest sagrament es una institució divina? ¿Qué per ventura no hi ha donas?

—Si senyora, vá respondre 'l capellá: lo que no ha ha son homes tontos que deixin amarrarse.

XARADAS.

I. Ma prima es una vocal, segona tercera y quarta una ninfa que per cert avuy es molt estimada. Segona y quinta es un nom que casi ja abunda massa y la total es nació als liberals mol simpática.

UN TIPO.

II. Tinch per una gran total, ó diguem com cosa hu doble, que quan dos tersa en Dordal llavoras, la gent del poble diu que es quant pensa fer mal.

PAU SALA.

ACENTÍGRAFO.

Va caure dins d' un total un manobra mitx ximplot: com lo pobre 's féu molt mal are no fa més que tot.

MOROLOBOGONGOF.

SINONIMIA.

En tot hi trobat avuy que sempre parla en total y diu que si la tot dura dormirá dintre del mar.

MARRAMEU.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla un abrich; la 2.ª un home; la 3.ª una dona y la 4.ª un capellá antich.

J. BOCA.

CONVERSA.

—¿Senyor Anton, me vol' comprar aquest colom? —Are me 'n han regalat un. —Alguna dona? —Si. —Qui es? —Ja li he dit.

CÓMICH D' HORTA.

TRENCA-CLOSCAS.

Bibiana, Consuelo, Francisca, Plácida, Fabiana, Elisa y Dolores. Posar aquets noms en columna de modo que una de las lletras diga un nom de dona.

NO TINCH TINTA.

GEROGLIFICH.

LA

Em Si Pse Ar Ni Ya A

JENER

JENANI.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch-del Teatré, 21 y 23

LO PROCÉS DE L' AS D' OROS. (Continuació.)

Número 1. «En la fonda de Venecia jo mateix vaig entrar las dugas banyeras al quarto.» (Declaració de un camàlich.)—Núm. 2. «Ella deya: si se 'm descubreix, me mataré.» (Declaració de una criada de la fonda de Milan.)—Núm. 3. L' advocat Pierantoni, que no ha vulgut defensar al Terso per no fer de payasso.—Núm. 4. Llorens Arbulo, conegut per *la bestia*: modelo de criats fiats que no veuhen res.—Núm. 5. Retamero.—Núm. 6. Lo capellà Erdavide.—Núm. 7. Lo rellotje y 'l despertador del criat Arbulo, que duya 'l despertador á la butxaca de l' hermilla y 'l rellotje tancat dintre la cartera.—Núm. 8. ¡Pobre D. Cárlos! Podrá perdre 'l Toison y 'l procés, pero al menos l' hi quedarà la llana.